

Бизо монтенегринска, тишина је ваша слава и постојање!

Немушти врисак огња пакла у којем сте развили чадоре тог проклетства и прогонства из људи, вере, памети, части...

Бруко балегарска, којом песмом славите то ништавило што отужно називате животима, државом, историјом будућношћу, кад „Тамо далеко...“ прогоните ко дивље звери?!

Но, не чуди да је нјлепша песма српског стрдања и васкрса највећи непријатељ државе која не постоји, нације која зором ниче а ноћу вене, вере у стару аветињу који букве рукополаже за епископе а трње за богомоље!

Има ли краја вашем паду, несоји?

Вероватно не, јер сте досегли висине бесрамља и фукарлука с којих се довека пада и никад не падне.

Повисоко се гнездите лешинари костију сопствених предака...

И сам сам потомак ратника с Мојковца, једног од четовођа, рођеног и пострадалог као Србин, баш као што су сви из наше куће, наших кућа, ваших кућа страдали, но...

Ништа ме, као дете славних и часних брда Црне Горе, не сећа на прађеда ко тај

анђеоски спев „Тамо далеко“, ништа!

Вазда заплачем кад се где запева, замшљајући Мијаила Ђуровог Меденицу неде у снегу до преко паса на Бојној њиви, где рањен с братственицима и саборцима не узмиче ни стопе знајући да је то што брани вредније и веће од живота!

Бранио је слободу, част, понос, вечност Црне Горе и Србије!

Бранио је наш савардак, катуне, огњиште- бранећи одступницу браћи српској!

Бранио је тамо далеко од дома свог све своје домове, своје збегове, своју изнемоглу браћу, своје ране и ране сваког брата

Србина свог да би ко претекао и певао те крсне и лиургијске стихове: „Тамо далеко...“!

Презирем вас, заиста вас презирем а мрзим себ што ишта осећам према вама јер балега никаквог осећаја вредна није, но презирем вас јер ми ударате да прађеда, чукунђеда, ђеда...на све наше који су стали над Мојковцем и заклели се славом српском, крстом часним и именом заветним да ће браћа стићи тамо далеко, да на обали мора, чежњиво загледани у даљину певају најлепше стихове!

Није то тек песма, луде, то је опело свакоме страдаломе за част и слободу, баш као и нафора свакоме преживеломе, и завет да Србија и Црна Гора нкада више Србину не буду тамо далеко...

На песму сте ударили јер само ће љута и мрска тишина певати о вашој „слави“!

На анђеоски спев, јер ђавола славите песмама јаука, лелека и јецаја!

На песму, фукаро, јер ко нема пријатеља тај у свему види непријатеље!

Посро Бог, што је баба за такве знала да каже, да у две речи опише све што сте и што остаје за вама!

Дрзните се само да ударите на те свете стихове, неће бити довољно рупа да се у њих скријте пацови милогорског сметлишта!

Багро бедна, наши ће гробови и домови довека певати „Тамо далеко...“, док се вашим двором усташтва ори вама милија и дража: „Јасеновац и Градишка Стара, то је кућа Максових месара...“

(Два у један)